

«Ascendit in caelum»

Romà Casanova, bisbe de Vic

En el credo professem de Jesucrist que «se'n pujà al cel, on seu a la dreta del Pare». Aquesta afirmació ens aboca al misteri de la persona del nostre Salvador, de qui constatem la condició de Fill unigènit de Déu, fet home per nosaltres en el si virginal de Maria, el qual patí, fou sepultat i el tercer dia ressuscità. Ell mateix havia ensenyat: *Mai ningú no ha pujat al cel, només el Fill de l'home que ha baixat del cel* (Jn 3,13). Per ella sola, la condició humana no pot accedir a l'esfera divina; solament el qui és el Fill etern pot tornar a la «casa del Pare» (Jn 14,2). En aquest retorn, però, no hi puja sol, sinó que porta amb ell la nissaga humana redimida al preu de la seva sang preciosa. En la humanitat gloriosa del Fill de Déu els seus germans tenim l'esperança de participar de la vida i la felicitat divines. La pregària de l'Església acredita la nostra fe. En efecte, ell ha pujat «perquè nosaltres tinguéssim la confiança de seguir on ens ha precedit el nostre cap i pastor» (*Missal Romà, Prefaci I de l'Ascensió del Senyor*).

L'Ascensió de Crist ens dona esperança i ens convida a viure la fe com una força transformadora

En un temps en què regna la increença i el relativisme, als cristians se'ns demana un redescobriment del nostre credo amb tota la seva riquesa. Cada article de la nostra professió de fe conté salvació i llum per a la nostra existència. No podem caure de cap manera en l'actitud de judicar la nostra fe des de les mesures que dicta el pensament dominant en cada moment de la història. No hem de ser nosaltres els qui transformem el credo, sinó que és la professió de fe la que té la força —que brolla del misteri de la salvació en Crist— de transformar la nostra vida. Per això, el misteri salvador de l'Ascensió de Crist ens

aporta l'esperança de la plenitud de vida als qui formem part del seu Cos, que és l'Església. Aquesta gran esperança és la que ens ajuda a viure en el dia a dia les petites esperances que ens empenyen a seguir caminant, malgrat tantes coses que ens volen paraitzar.

Els qui cerquen el sentit de la seva existència necessiten veure en els cristians no solament els qui professen la fe, sinó que aquesta es manifesta en la seva manera de viure. Les nostres petites comunitats han de ser «llars d'esperança», on s'experimenti la presència de Jesús viu, sabent que seu a la dreta del Pare, amb la glòria i l'honor de la divinitat, però ensems en el centre de l'aplec litúrgic i dels cors de tots els qui creuen en ell, assenyaladament en la seva acció caritativa i assistencial. La senyoria de Crist dona forces en la lluita per fer present enmig del món el regne del Messies, amb el testimoniatge dels qui creiem que «el seu regnat no tindrà fi».

